

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει
κι' όταν έχω έξοσιδά — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά' σ'τάς Έπαρχίας — και' σ'τό Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδώδεκα και μόνο,

Πέμπτη του Νοεμβρίου
κι' αρχή βουλευτηρίου

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι ανοικτό.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και' σ'τό χέρι.
Άλλ' εδώ συνδρομηται — δέν θα γίνονται ποτέ
κι' οσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνώς συνδρομητής.
Κι' οστε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μέσ' σ'των φόρων την αντίρα — κι' ο Ρωμηός μας μία δεκάρα.

Πούντο διακόσα είκοσι και πέντε λογαριάζω
και εις τό βουλευτήριον του Έθνους λημεριάζω.

Άπαντᾶ ὁ Φασουλῆς
εις τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

Του Διαδόχου του σεκτου την ένδοξον μνηστειαν
δέν την νομιζω, βασιλεῦ, υπόθεσιν άστειαν,
άλλά ενδιαφέρουσαν τας σχέσεις της Ελλάδος,
διότι ένας ισχυρός της Έσπερίας κλάδος
έντός όλίγου πλέκεται σ'τόν άσθενῆ μας κλώνον
και άνυψώνει δός ειπειν τό Έθνος και τόν θρόνον.

Ός προς τό 'Ισοζύγιον και την Οικονομίαν
κι' αὐτου δέν έχω, βασιλεῦ, αντίρρησην καμμίαν,
ώς προς τά διαπύλια καθός και τάλλα τέλη
και δι' αὐτά προς τό παρόν καθόλου δέν μέ μέλει,
ώς προς τά νομοσχέδια και τας μεταρρυθμίσεις
και όλ' αὐτά μου φαίνονται πολὺ καλά επίσης.

Καθόσον όμως άφορᾶ τὸν μάχιμον στρατόν
καθ' όλα έντελέστατον εὐρίσκω και αὐτόν,
άλλά καθόσον άφορᾶ την πρόοδον του στόλου
δέν αντίλέγω, βασιλεῦ και δι' αὐτήν καθόλου,
άλλ' ως προς την εκχέρσωσιν λιμνῶν τε και τελμάτων
κι' αὐτήν εὐρίσκω έκτακτον και θαῦμα τῶν θαυμάτων.

Ός προς τούς δρόμους έπειτα και την συγκοινωνίαν
κι' αὐτήν σαλπίζω έξαλλος εις πάσαν γῆςγωνίαν,
ώς προς τό βάρος, βασιλεῦ, ενός και άλλου φόρου
κι' αὐτό τό μέτρον τό σοφόν δέν παύω νά θυμάζω,
ώς προς τὸν νέον τοκετόν του βρέφους Χριστοφόρου
κι' αὐτόν, Μεγαλειότατε, τὸν έπαδοκιμάζω.

Καθόσον όμως άφορᾶ και την όνομασίαν
κι' αὐτήν εὐρίσκω, βασιλεῦ, καθ' όλα θαυμασίαν.
Ός προς την άρχαιότητα κι' ως προς τὸν Παρθενῶνα
κι' αὐτά τά έχω πάντοτε καμάρι μου κρυφόν,
ώς προς της 'Αλεξάνδρας σας τὸν νέον άρραβῶνα
και δι' εκείνον σύμφημι κι' οὐ δύναμαι τί φῆ.

Οὐχ ήττον βλέπω, βασιλεῦ, την προκοπήν του κράτους
και εις τά οὐρητήρια και εις τούς αποπάτους.
Διά την εὐτυχίαν μας ποσώς δέν άμφιβάλλω,
καλό μου φαίνεται κι' αὐτό, καλλίτερό και τάλλο,
θαυμάζων δέ την πρόοδον του τωρινοῦ καιρού μου,
ανάβω τό τσιγάρο μου και πάω προς νεροῦ μου.

